

Lázár Ervin
A FEHÉR TIGRIS

TREND

LÁZÁR ERVIN
A fehér tigris

LÁZÁR ERVIN

A fehér tigris

Trend Kiadó

Borítóterv: Radványi Maja

A szöveget gondozta: Rácz I. Péter

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti
webáruházunkban:
www.mora.hu

© Lázár Ervin jogutódai, 2022

© Trend Kiadó, 2022

1

A tér tele volt emberekkel, a fehér tigrist mégsem látta senki. Makos Gáborra hárman emlékeztek. Egy hivatalbeli kollégája tüzet kért tőle a drogéria előtt, Makos Gábor készségesen tüzet adott, még valamit mondtak is egymásnak a vasárnapi futballmeccsről, aztán mentek tovább, egyik erre, másik arra. Egy Fartus Ilona nevű lány is emlékezett rá, mint mondja, ő azért szokott mindig ebben az időpontban átmenni a téren, mert első látásra beleszeretett Makos Gáborba, s mivel megismerkedni nem sikerült vele, legalább napjában egyszer látni akarta. A harmadik – és egyben a legmegbízhatóbb – visszaemlékező a Sárkány Szálloda főportása. Látásból ismerte csak, Makos Gábor mindennap, pontosan délben bement a szállodához tartozó kávéházba. A portás biztos benne, hogy aznap is látta, úgy mondja, már szinte babonás félelemmel várta a fiatalembert, mert manapság fiataloknál ritkán tapasztalt ilyen pontosságot, ez a ritka eset hát megnyugtatta, s egyben kis szorongást is okozott neki; hátha egyszer pontatlan lesz a fiatalember, vagy egyáltalán nem is jön.

A portás tanúsága – amellet, hogy a legmegbízhatóbb – sorsdöntő is, mert közvetlenül a kávéházba lépés előtt látta a fiatalembert. Különben mindhárom vissza-

emlékezés megegyezett abban, hogy Makos Gáboron nem láttak semmi feltűnőt, nyugodtnak látszott, és ami a leglényegesebb: egyedül igyekezett a kávéház felé. Egyedül lépett is be, erre, ha kell, a portás meg is esküszik.

Mégis: a kávéházban tartózkodók egybehangzó állítása szerint a fiatalember után aznap egy hófehér szőrű tigris surrant be az ajtón. A kávéház megdermedt, megszűnt a barátságos zsongás, csak a kávéfőző gép sistergett egyre élesebben, mert a fehér bóbítás lány ijedtében elengedte a tompa fényű, fekete karokat. Makos Gábor mit sem sejtve indult megszokott helye felé, de a hirtelen felzengő csend meglepte, gyors mozdulattal hátrafordult. Eltorzult az arca, bénultan állt a kávéház közepén.

A tigris lustán rápillantott, s hogy Makos Gábor nem mozdult, leheveredett a linóleumra. Percekig tartott, míg a fiatalember felocsúdott, s az egyik ablak melletti asztalhoz óvakodott. Az állat méltóságteljesen felemelkedett, Makos Gábor után ment, s úgy állt meg az asztalánál, mintha valamilyen utasítást várna. De Makos Gábor merev derékkal ült a helyén, a tigris újra lefeküdt, ezúttal egészen közel a férfi lábához.

A tigris aludni látszott, mégsem mert senki moccani. Öt-hat perc telhetett el így, amikor nyílt az ajtó. Egy férfi és egy nő lépett be, őket is azonnal mellbe vágta a szokatlan hangulat, meglátták a tigrist, s bár háttal feküdt feléjük – így a színe miatt nézhették volna kutyának is –, a nő azonnal felkiáltott:

– Tigris!

Sebbel-lobbal becsapták maguk mögött az ajtót, és elrohantak. Néhány perc múlva kíváncsi fejek tűntek fel a kávéház üveablaka mögött, senki sem hitt igazán a tigrisben, mégis mindenki látni akarta. A kávéház előtt lejtett a tér, így az utolsó üveablakot már csak úgy érték fel, ha bakot álltak egymásnak. A csődület egyre növekedett, s a kinti felbolydulásra bent rémülten suttogni kezdtek: csak most értették meg igazán, milyen nagy veszélyben vannak, amikor meglátták a kíváncsiskodókat.

Makos Gábor észrevette, hogy a hangulat ellene fordul, hisztérikus arcok meredtek rá, mintha ő tehetne a tigrisről. Igaz, úgy viselkedett, mintha legalábbis a kutyája lenne. Makos Gábor azonban sohasem látta ezt a tigrist, nem is hallott soha albínó tigrisről. Bár ez a tigris fehér szőrzete ellenére sem látszott albínónak, volt a színében valami élénk és fénylő, ami idegen az albínók matt, egészségtelen fehérségétől.

A tér elnéptelenedett, fegyveres, egyenruhás férfiak tűntek fel az ablakok négyszögeiben – látszott, a tigris híre már a hatóságokhoz is eljutott.

Óvatosan nyílt a szállodát és a kávéházat összekötő, faburkolatba rejtett, tömör ajtó. A résben az üzletvezető jelent meg, egy darabig hátra-hátrafordulva magyarázott valamit, aztán erőteljes, az izgalomtól kicsit reszelős hangon így szól:

– Kérem, vigye innen a tigrist!

Ez volt a tigris belépése óta az első határozott hang.

Makos Gábor szerencsétlen arccal vonogatta a vállát, két nyitott tenyerét maga elé emelte, jelezvén, hogy a tigrishez semmi köze.

– Önnel jött be – harsogta az üzletvezető, a tehetetlen mozdulatoktól bátorságra kapva.

– Nem az enyém!

A tigris meg sem moccan, a szemét sem nyitotta ki a beszélgetés alatt. Az üzletvezető szélesebbre nyitotta az ajtót, néhány centimétert előrelépett.

– Azonnal távozzon, a tigrissel együtt... a vendégek...

Nem tudta befejezni. A tigris fektéből ugrott; eddigi lomhasága után hihetetlennek tűnt villanás gyorsasága. Az üzletvezetőnek sikerült az utolsó pillanatban magára csapnia az ajtót. A tigris könnyedén huppant a földre a tízméteres ugrás után. Földre érkezésében volt valami szelídség. Egy darabig bágyadtan ült az ajtó előtt, ingatta fejét, mintha rosszallaná a történeteket, aztán váratlanul, mancsának egy hirtelen mozdulatával az ajtóra csapott. A tömör faajtó hosszában véges-végig megrepedt.

A gyengébb idegzetűek ezt már nem bírták, egy nő a kijárat közelében felugrott, feltépte az ajtót, és kirohant. A kávéház megtelt rohangáló emberekkel. A tigris hunyorgott – még mindig a repedt ajtó előtt ülve –, mintha rövidlátó lenne, s nem látná, s ezért nem is értené pontosan, mi történik, aztán visszasétált Makos Gábor asztalához. Megint úgy bámult a fatalemlerre, mintha

parancsára várna, majd közelebb lépett hozzá, a fejét egy pillanatra Makos Gábor combjára tette, mint a kutyák szokták. Leheletfinom és nagyon rövid ideig tartó érintés volt, de a fatalemlerben fölengedett a göröcs. Még mindig félt, de most már érdeklődés is volt a tekintetében, amikor a lába mellé heverő állatra nézett.

Ekkor nagy csörömpöléssel betörött a kávéház egyik ablaka. A nyílást egy fegyver tusával szélesítették, aztán egy izgatott egyensapkás fej és egy puskacső jelent meg a részben. A tigris merően nézte a piros arcú katonát.

– Menjen onnan! Útban van – sziszegte a katona Makos Gábornak.

A férfi, maga sem tudta, miért, megszánta a tigrist, szeretett volna kiterjesztett karral elé ugrani, hogy megvédelmezze.

– Menjen már! – mondta dühösen a katona, és halk csettenéssel kibiztosította fegyverét.

Makos Gábor álmkórosan felállt, megkerülte a tigrist, és megindult a kijárat felé. A katona így sem tudott lőni, mert éppen egy vonalba került a kijárat felé siető Makos Gábor és a tigris.

A tigris felemelt fejjel nézte a katonát, s amikor Makos Gábor már fogta a kilincset, nyugodtan felállt, hosszú léptekkel utána sietett, és közvetlenül mögötte kiment az ajtón.

Az elnéptelenedett főtér emeleti ablakaiban civilek és fegyveres katonák szorongtak, a felfelé vezető úton egy katonai páncélkocsi állt.

Makos Gábor lefelé indult. A tigris szorosan mellette ment, a fal felől eső oldalon, mintha félne, hogy rálőnek. Makos Gábor hol a fejét, hol a lapockáját takarta.

A katonák a harckocsiból nem merték megkockáztatni a lövést, félő volt, hogy a férfit is eltalálják.

– Húzódjon arrébb, menjen messzebb tőle! – szűrődött ki tompán az acéllemezek résein.

A tigris most mögötte ment, nem tudta pontosan, mennyire, nem mert hátranézni. Az ablakokból tanácsokat kiáltoztak neki, de csak érthetetlen hangzavar jutott el hozzá, s valószínű, ezekkel a tanácsokkal akkor sem megy semmire, ha valamennyit érti.

Az ordítózástól megzavarodott, félelme vakmerővé tette. A tigris felé fordult.

– Maradj hát, mit jössz utánam... te... te sátán.

A tömeg visszafojtott lélegzettel figyelt. A tigris behűzött farkokkal, lesunyt fejjel hátrált Makos Gábor elől.

A páncélkocsi – eddig lassú gördüléssel követte őket az úttesten – megállt.

Már jó néhány méternyire nőtt a távolság az egyaránt hátráló tigris és ember között, amikor több lövés dördült. A tigris felegyenesedett, nyugodtan, oldalra fordított fejjel nézett a páncélkocsi felé.

A katonák rekedten ordítottak, nem értették, miért nem esik össze, valaki a szemben levő ablakból is lőtt, a páncélkocsi tornyában megmozdult a géppuska, rövid kelepelő sorozat berregett, a tigris mögött ömlött a va-

kolat, s Makos Gábor világosan látta a fehér szőr borzólódásából a lövedékek becsapódását.

A tigris azonban nem esett össze, továbbra is mozdulatlanul, nagy nyugalommal nézte a lövöldözőket.

– Állj! – kiáltott ekkor Makos Gábor. Odarohant a tigrishez. Letérdelt mellé, az oldala fehér szőrébe túrt, mint ha a sebeket akarná behegeszteni.

A tigris oldalán nem volt seb.

Makos Gábor fölegyenesedett, a tigris körülugrálta, begömbítette a hátát, mint egy doromboló macska.

A házak ablakaiban felzsibongtak az emberfürtök, a katonák fegyvereik lövedékét vizsgálták, Makos Gábor pedig magasra emelt kézzel csendet intett.

– A tigris az enyém. Ne bántsátok! A tigris az enyém! – kiáltotta.

– Gyere – mondta a tigrisnek, s az lomha mozdulatokkal megindult utána, de ebben a lomhaságban már valami vidámság is rejtőzött.

Sietősen mentek egymás mellett az elnéptelenedett utcákon, az ablakokban lopva megrezdültek a függönyök – az emberek még az emeleti ablakokból is csak titokban mertek kilesni –, féltek a tigristől.

2

Makos Gábor az Attila utcában lakott albérletben, egy hajdani ezredes özvegyénél. A szálegyenes, vékony öregasszony tartózkodóan is tudott közvetlen lenni, volt benne valami katonás szigor, tiszteletet parancsoló. Lányával élt az Attila utcai házban. A lány már nem volt fiatal, visszahúzódóan, csak a munkájának élt. Úgy viselkedett – igaz, nem ellenszenvesen –, mintha mártír lenne. Ezt Makos Gábor már az első találkozásnál észrevette, de magyarázatot nem talált rá, igaz, nem is érdekelte túlzottan, csupán azon csodálkozott, hogy Adrien nem ment férjhez, hiszen egyáltalán nem volt csúnya, most harminc-egynéhány éves korában sem látszott huszonötnél többnek, s bár az arca nem volt különösebben szép, volt benne valami rendkívül nőies, valami olyan vonás, ami sohasem hatástalan a férfiakra.

Az Attila utcát kacskaringós mellékutcákon közelítette meg, kerülte a forgalmasabb helyeket. A tigris élénkebb lett, néha előrelholt, máskor elmaradt tőle. Ez a távolság azonban sohasem volt nyolc-tíz méternél több, Makos Gábor mégis úgy érezte, a tigris meguntta őt, s eltűnik valamerre. Ebben, ha a tigris közvetlen közel jött hoz-

zá, reménykedett is, de mikor eltávolodott, összeszorult a szíve, és alig várta, hogy újra visszaforduljon.

Az albérleti szoba – egészen parányi, éppen csak elfért benne egy ágy, asztal, két szék s egy szekrény – egyik ajtaja az udvarra nyílt, Makos Gábor inkább ezt használta, a belsőt csak akkor, ha a konyhában vagy a fürdőszobában akadt dolga.

A tigris otthonosan leheveredett a szoba közepére. Az aránytalanul kicsi szobában még feltűnőbbé vált a tigris tagbaszakadtsága, feje az ágyon ülő Makos Gábor lábánál nyugodott, lassan ide-oda csapódó farka pedig néhány centi híján elérte az ajtót. A férfi nem mert megmozdítani, azt hitte, a mozdulatok felingerlik a tigrist.

Zaj szűrődött be a konyhából. Makos Gábor tudta, hogy csak az öregasszony lehet, mert Adrien este szokott hazaérni a hivatalából, most pedig mindössze két óra lehetett.

Megköszöri a torkát, igyekezett nyugodt hangon köszönni, de remegését nem tudta palástolni.

– Már hazajött? Csak nincs valami baj? – hallatszott az ajtó mögül az öregasszony hangja.

– Á, nincs, azazhogy... egészen különös...

A konyhában abbamaradt a motoszkálás, az öregasszonynak nyilván feltűnt Makos Gábor izgatott hangja.

– Ne jöjjön be! – kiáltott, s ijedtében felugrott. A tigris meg se moccant.

Az öregasszony lenyomta a kilincset, de a különös kiáltástól mozdulatlaná dermedt.

– Nincs egyedül? – kérdezte zavartan.

– Ne tessék bolondnak tartani – dadogta –, én igazán nem értem... kérem, saját érdekében ne jöjjön be... egy tigris van nálam.

– Micsoda?

– Egy tigris. Tudom, hogy hihetetlen, de a Sárkányban hozzám szegődött, és esze ágában sincs elmenni. Az egész város idegsokkos a félelemtől...

Az öregasszony villámgyorsan benyitott. Nem hitte, hogy Makos Gábor hazudik vagy bolondozik, nem olyannak ismerte, az is hihetetlennek látszott, hogy hirtelen megőrült – saját szemével akart meggyőződni albérlője állapotáról.

– Jézus! – sikoltott a tigris láttán, és becsapta az ajtót. Néhány percig moccanás nélküli csend telepedett rájuk.

– Itt van még?

– Igen – rebegte az ezredesné.

– Nem akarom magukat zavarni, elköltözök, ha tudok – mondta a férfi –, bár nem valószínű, hogy ezzel az állattal bárhova is befogadnak. Állandóan követ... a téren már megpróbálták lelőni, de nem fogja a golyó.

– Te jó Isten! – mondta az öregasszony, és sietve elrohant a konyhából.

Egy óra múlva beszédfozlányok, suttogás és lépések zaja szűrődött a szobába. Anélkül, hogy a fejét megmoz-

dította volna, lopva a tigrisre nézett. Elszégyellte magát; a tigris őt nézte – nyilván korábban meghallotta a zajokat –, nyílt tekintetében megint emberi értelem fénylett, mélybarnának látszott a tigris szeme, s Makos Gábor besurranó tolvajnak érezte magát a gyanakvó pillantás miatt.

A zaj erősödött, Makos Gábort rossz sejtés szállta meg, körülnézett, s maga sem tudta, miért, hirtelen mozdulatlan megszimogatta a tigris fejét. Az állat kedveskedve viszonozta a mozdulatot, fejét a férfi tenyerébe nyomta.

Makos Gábor olyan lett, mint egy hirtelen felzengő sokhúrú, soksípú hangszer.

– Állj fel! – mondta a tigrisnek.

A tigris azonnal engedelmeskedett, ezúttal nem volt se lomha, se méltóságteljes.

– Ülj le! – suttogta Makos Gábor az örömtől részegen.

A tigris fürgén és szolgálatkészen leült.

– Halló! – hallatszott ekkor egy erélyes hang a konyhából.

Makos Gábor tudta, ez csak neki szólhat, bár a megszólítás személytelen volt. Éppen ebbe a személytelenségbe kapaszkodott – nem válaszolt, hátha tőle teljesen független a kinti motozás, a gyanús zörejek.

A hang újra felcsendült, valamivel csendesebben, kevésbé fölényesen, most már volt benne valami emberi, részvétteljes.

– Makos Gábor, hall engem?

A fiatalember rádöbbsent, nyilván azt hiszik, már nem él.
A tigris moccanás nélkül ült ugyanazon a helyen, ahová az előbb ültette, s akkor sem mozdult, amikor Makos Gábor válaszolt:

- Igen, hallom.
- Honnan vette a tigrist?
- Sehonnan. Egyszerűen a nyomomba szegődött.
- Mit csinál a tigris?
- Ül.
- Úgy értem, nem találja ellenségesnek?

Makos Gábor rövid gondolkozás után válaszolt:

- Nem.
- Nem fogja megtámadni?
- Nem hiszem.
- S most mi a szándéka? Mit akar tenni?
- Őszintén szólva ezen még nem gondolkoztam.
- A tigrissel nem mutatkozhat a városban. Ezt megérti?

– Meg... de mit csináljak?

Kint sutyorogtak.

- Mennyi idő van magánál? – hallatszott később.
- Négy óra.
- Jó. Egy félóra múlva próbáljon kijönni a tigris nélkül. Ha sikerül, jöjjön ide a sarokra, az iskolaépületbe. Rendben?

– Megpróbálok.

A távolodó emberek zaja egyre gyengült, Makos Gá-

bor hallani vélte az ezredesné ideges, szaggatott hangját – aztán csend lett.

Végigdőlt az ágyon, egyre izgatottabb lett, a félóra eltelte után már a torkában dobogott a szíve. Ugyanolyan lopva, mint az imént, a tigrisre pillantott, de a tigris most nem rá nézett. Erre óvatosan felállt.

– Feküdj le! – mondta a tigrisnek.

Azonnal engedelmeskedett.

Makos Gábor megindult az ajtó felé, gyorsan felrántotta és kilépett. Becsuknia azonban már nem sikerült, mert a tigris felugrott, és fejét a nyílásba dugta.

Makos Gábor remegett.

– Azonnal menj vissza! – suttogetta.

A tigris hátrált, lassú, ugrásra kész mozdulatokkal, szemé most hideg kékeknek tetszett.

Megvárta az alkalmas pillanatot, megint be akarta csapni az ajtót, de a tigris feje ekkorra újra a nyílásban volt. Makos Gábor elengedte a kilincset, s inkább szomorúan, mint rémülten kilépett az udvarra. A tigris körülugrálta, mint valami játékos vizsla.

Megsimogatta, és visszament a szobába.

Újból meghallotta a csoszogást s a suttogóra fogott hangokat, az ajtók nyikordulását. Visszajöttek.

– Miért nem jött el?

– Nem tudtam szabadulni tőle. Utánam jött.

– A város vezetősége döntött az ön ügyében.

Makos Gábor elfehéredett.

– Mit határoztak?

– Nem kell idegeskednie. Higgye el, a legjózanabb döntés, ami ebben az ügyben született. Senki sem okolja önt. Vannak azonban olyan esetek, amikor pusztán helyzetünk folytán áldozatot kell vállalnunk.

Makos Gábor felugrott az ágyról.

– Meg akarnak ölni?

– Nyugodjék meg, erről szó sincs – mondta azonnal a másik –, egyszerűen csak rácsokat szerelünk a szoba bejárataira.

– És én?

– Ön megkapja a kulcsokat, bármikor megkísérélheti a szökést. De a szobát csak a tigris nélkül hagyhatja el. Értse meg, a rendszabályokat nem ön ellen hoztuk. Ön ellen senkinek semmi kifogása, de a tigris nem járkálhat a városban. Ezt megértheti.

Néhány perccel a beszélgetés befejezése után erős kopácsolás, fémes zengések, forrasztópisztolyok pattogása és szűrő sistergése hallatszott be a szobába. Sietősen vés-ték a falat – a szoba mennydörgött a vésőkre hulló súlyos ütésektől –, szó nélkül dolgoztak, nem tréfálkoztak, egy árva füttyszó sem hallatszott. Makos Gábor is hallgatott, bár időnként szeretett volna beszédbe elegyedni az építőkkel, de attól tartott, megijeszti őket, ha megszólal, s ezért inkább hallgatott. Egyetlenegyszer szólt csak valaki. Makos Gábor először nem válaszolt, s mikor erre megismételte az ismeretlen hang, hogy nincs-e valamire

szüksége, azt válaszolta, nincs. Tényleg nem érezte semminek szükségét, legalábbis olyasmiót, amit az ismeretlen hang tulajdonosa rendelkezésére tudott volna bocsátani.

A tigris aránylag nyugodtan viselkedett a különös zajok pergőtüzében. Csupán kezdetben látszott kicsit idegesnek, fölkelt, forgolódott a szobában – ez eléggé groteszk és félelmetes volt, mert csak két lépést tudott tenni előre, utána rögtön meg kellett pördülnie, méghozzá félkörívbe hajlított testtel, mert különben nem fért volna el. Pár fordulat után a tigris megállt az ágyánál, merően nézte őt, mintha megint parancsra várna.

Eszébe jutott, hogy az állatnak semmiség volna kijutni innen, hiszen csak vékony, közönséges deszkaajtók választották el a külvilágtól. Ha parancsot adna neki, egyetlen csapással zúzná szét. Bár ez nem bizonyos. Mindeddig Makos Gábor egyetlen agresszív utasítást sem adott a tigrisnek. S ő maga tartott tőle legjobban, hátha véletlenül kicsúszik a száján egy ilyen parancs. A tigris másodszor akkor kezdett idegeskedni, amikor már alighanem megszűnt a kitörés lehetősége, a rácsok nyilván a helyükön álltak. A munkások kint halkan beszélgetni kezdtek – az érthetetlen-gyengén beszűrődő hangok nyugodtnak tűntek. Ez végérvényesen elválasztotta őt a külvilágtól – a külvilág megkönnyebbült, magára hagyta őt a tigrissel. A rácsépítés elején még csodálta az építők bátorságát, hiszen nem akármilyen feladat egy vadállattól mindössze egy deszkalappal elválasztva dolgozni, most azonban

összeszorított foggal gondolt rájuk, s mikor a halk beszéd csak nem akart megszűnni, felkiáltott:

– Csönd!

– Mi baja? – kérdezte valaki kintről.

Makos Gábor felugrott, odarohant a konyhába vezető ajtóhoz, fölrántotta. A tigris mellette állt, kidugta a fejét az ajtón.

A rácsot nem közvetlenül az ajtó elé helyezték, hagytak egy kicsiny térséget az ajtó és a rács között – Makos Gábor éppen elfért benne. A szokatlanul vastag gömbvasak sűrűn követték egymást, Makos Gábor ökle alig fért ki a résen.

Sápadtan állt a konyha gyér fényében, érezte az arcára hulló párhuzamos árnyékokat.

– Befejezték?

A konyhában munkaruhás emberek álltak. Néhányan közvetlenül a rács előtt, ezek nyilván dolgoztak, mikor nyílt az ajtó. A konyha túlsó felében egy rendőrtisztet vettek körül. Minden tekintet Makos Gáborra szegeződött. A tiszt kifurakodott a gyűrűből.

– Jó estét!

Makos Gábor megismerte a hangját. Ő kérdezte tőle, nincs-e valamire szüksége.

– Jó estét! – válaszolta, és azonnal hozzátette: – Szeretném, hogyha elmennének. Pihenni szeretnék.

A hangja nem volt gyűlölködő. Ahogy meglátta az overallos, poros, fáradt embereket, megsánta őket, s már restellte előbbi ingerültségét.

– Ne haragudjanak, fáradt vagyok – tette hozzá hal-
kan.

– Ez természetes... hogyan – mondta a tiszt, a hang-
súly nem a szavak értelmén volt, hanem azon a szol-
gálatkészségen, ahogy a két szót ledarálta. – Még néhány
dolgot el kell intéznünk, a munkát már lényegében be-
fejeztük.

– Milyen dolgot?

– Azonnal megjönnek, igen, már megjött az autó –
mondta a tiszt, mintha kellemetlen lett volna számára
azokat a bizonyos „dolgokat” közölni.

A konyhába lépők visszahőköltek a rács mögött álló
férfi és tigris látványától. Néhány másodpercre szüksé-
gük volt, míg a konyhában uralkodó viszonylagos nyu-
galomból bátorságot merítettek.

Egy melencét, két vödört, egy küblit s néhány apróbb
tárgyat raktak a rács elé.

– Bizonyára megéhezett. Azaz, megéheztek...

A melencében szálkás húsdarabok vöröslöttek, Makos
Gábort megcsapta a lóhús édeskés, émelyítő szaga.

– Mi elmegyünk – mondta a tiszt –, vegye be majd
ezeket a holmikát. A két vödör víz talán elég lesz regge-
lig. Nem tudom, a bort szereti jobban vagy a sört? Egy
üveg sört hoztunk...

Szünetet tartott, de Makos Gábor hallgatott.

– Különben – folytatta erre a tiszt –, én tartom önnel a
kapcsolatot. Engedje meg, hogy bemutatkozzam – itt ci-

vil módra, könnyedén meghajolt. – Káptalan főhadnagy.
– Kis szünetet tartott, mintha latolgatna valamit, egy lépéssel közelebb ment a rácshoz, és hozzátette: – Káptalan János.

Már búcsúztak, amikor Makos Gábor rosszat sejtve, elszorult hangon megszólalt:

– És a kulcs?

– Ja, igen – mondta, feledékenysége miatt bocsánatké-
rően elmosolyodva Káptalan –, itt van.

Két kulcsot nyújtott át Makos Gábornak.

– A külső rácsot nyitja a nagyobbik – mondta –, bár annak a nyitogatására nem hiszem, hogy szükség lesz, ezen ajtón keresztül kényelmesebben megoldható minden.

Távozásuk után reszkető kézzel illesztette a kulcsot a zárba. Meglepetésére csak egy egészen kicsiny ajtó volt a rácson – a pontos illesztések miatt eddig nem vette észre. Ez nem tetszett neki, de mikor látta, hogy a nyíláson kényelmesen kibújhat, megnyugodott.

Egyenként beszedte a rács elé helyezett tárgyakat. A melencét és az egyik vödör vizet a kijárat ajtó mellé tette, intett a tigrisnek:

– Egyél!

Közben arra gondolt – érdekes, eszébe sem jutott eddig –, hogy a tigrist táplálni kell. Annyira idegen volt ettől az állattól minden anyagi, hogy hihetetlennek látszott: esetleg táplálkozik is.

A tigris, mintha őt akarná igazolni, nem nyúlt a hús-

hoz, meg sem szagolta, csak megbámulta érdeklődő, kicsit szomorú tekintettel.

Makos Gábor mindenesetre evett. Kedvét lelta a kitűnő ételekben, s evés közben – ekkor döbbsent rá, mennyire éhes – megfélekedezett kellemetlen helyzetéről.

Éjfél is elmúlt, mire végzett az evéssel. Egy hajtásra megitta rá a maradék sört, a fény felé tartotta az üres üveget, rázogatta, s az aljára gyűlő néhány cseppet is kihörpintette.

A tigris békésen feküdt a padlón, az érintetlen húsnak hátat fordított, Makos Gábor a könyökére támaszkodva kíváncsian figyelte, vajon a vízből ivott-e. De a víz érintetlenül állt a küszöb mellett.

A szökés lehetőségeit latolgatta. Tulajdonképpen nem lenne baj, ha ez a tigris itt lakna vele. Csak hagyná elmenni.

– Minden este visszajönnék hozzád – mondta hangosan.

A tigris fölemelte a fejét, ránézett, aztán visszaereszkedett előbbi pózába.